

De kabouter; een bijzonder kerstspreekje

Er was eens een kabouter die overdag woonde in de kelder van een grote verzekeringsmaatschappij. Hij zat in een leunstoel en rookte op zijn gemak een sigaartje. Soms nam hij een borrel, want ook een kabouter heeft zijn zwakke momenten. Maar als eenmaal de avond was gevallen, kwam hij overeind uit zijn luie stoel, doofde zijn sigaar en ging naar de direct boven zijn woonkamer gelegen afdeling Reserveberekening. De kabouter maakte dan alvast **al** het werk van de volgende dag voor de zwaar overbelaste medewerkers. Hij vond het namelijk zo zielig dat die allemaal zo hard moesten werken.

De medewerkers waren hierover natuurlijk zeer verheugd. Iedere avond legden ze, voordat ze naar huis gingen, een groot pak speculaas voor de kabouter neer, voor bij de koffie. Je moet weten, dat kabouters over het algemeen heel graag speculaas bij de koffie lusten.

Het waren kortom gelukkige tijden. De rekenaars van afdeling Reserveberekening hoefden zich niet meer de benen uit hun kont te hollen, en de kabouter kon iedere nacht onder het werken van de heerlijke speculaas genieten. Uit de automaat tapte hij er een lekker kopje koffie bij.

Maar op een kwade dag werd dit ontdekt door de gemene afdelingschef. Hij was een enge man met een vettige stoppelbaard. Al een tijdje had hij zich afgevraagd waar al die pakken speculaas toch voor dienden die de opgewekte medewerkers iedere dag in de lunchpauze bij de bakker om de hoek kochten.

“Scheer je weg, rotte kabouter!” schreeuwde hij. En hij trapte hem de zaal af. Het pak speculaas stampte hij tot gruis en gooide het in de prullenbak.

Wel, dat vonden de rekenaars van afdeling Reserveberekening natuurlijk heel erg. Sommigen moesten zelfs een klein beetje huilen. En toen de kabouter niet meer terugkwam – de oudbakken geworden pakken speculaas hoopten zich op – vroegen de medewerkers zich bezorgd af: “Zou hij soms ziek zijn geworden? Arme kabouter!”

En vanaf die dag moesten de arme medewerkers er weer keihard tegenaan om de enorme stapels dossiers te verwerken die de gemene chef iedere dag in grote hoeveelheden aansleepte. Grijnzend zat de engerd achter zijn patserig grote bureau en snauwde: “Sneller! Opschieten! Er komt nog meer!” De gezelligheid was vanaf die dag ver te zoeken op de afdeling.

Maar een week later stierf de gemene chef plotseling aan de zwarte builenpest. Op zijn bureau vonden de verraste medewerkers de volgende ochtend een briefje, waarop in hele kleine lettertjes stond te lezen:

*Het is zijn eigen schuld, dan had-ie maar geen kabouter moeten schoppen.
Hoogachtend, de kabouter.*

Nu, daar was natuurlijk niets tegen in te brengen. De medewerkers haastten zich in de lunchpauze naar de warme bakker en kochten een extra groot pak speculaas. Dat had de kabouter wel verdiend, vonden ze. Die avond legden ze het pak als vanouds weer op een bureau neer. Op een klein geel plakkertje schreven ze: “Voor de lieve kabouter.”

En ja hoor, die nacht kwam de kabouter weer op de afdeling, maakte al het werk en at met smaak de speculaas op.

Einde

Capelle a/d IJssel en Rotterdam, december 1995.